

KANCELARIA PREZESA RADY MINISTRÓW
SEKRETARZ STANU
PEŁNOMOCNIK RZĄDU DO SPRAW
RÓWNEGO TRAKTOWANIA

MRPiPS

KAN035913

Wojciech Kaczmarczyk

Warszawa, dnia ²³ marca 2016 r.

BPRT.ZAPL.10.3.1.2016.MC

Ministerstwo Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej
KANCELARIA GŁÓWNA

Data wpływu: 2016-03-24 -10-

nr z rej.: RWP-32470-2016

Pani
Elżbieta Rafalska
Minister Rodziny, Pracy
i Polityki Społecznej

szanowna Pani Minister,

W odpowiedzi na pismo z dnia 3 marca 2016 r. (znak: DRP-X.40320.1.2.2016.MP), dotyczącego uzgodnień *projektu ustawy o zmianie niektórych ustaw w związku z wdrożeniem dyrektywy nr 2014/54/UE z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie środków ułatwiających korzystanie z praw przyznanych pracownikom w kontekście swobodnego przepływu pracowników*, zwaną dalej projektem ustawy, uprzejmie przedstawiam następujące stanowisko.

1. W tabeli transpozycji dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/54/WE z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie środków ułatwiających korzystanie z praw przyznanych pracownikom w kontekście swobodnego przepływu pracowników, zwaną dalej dyrektywą 2014/54/WE, wskazano, że art. 3 ust. 1 dyrektywy 2014/54/WE transponuje między innymi przepisy ustawy z dnia 3 grudnia 2010 r. o wdrożeniu niektórych przepisów Unii Europejskiej w zakresie równego traktowania (Dz. U. z 2010 r. Nr 254, poz. 1700, z późn. zm.). Przepis art. 3 dyrektywy 2014/54/WE stanowi, że państwa członkowskie zapewniają procedury sądowe służące egzekwowaniu obowiązków wynikających z art. 45 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz. U. z 2004 Nr 90, poz. 864/2), zwanego dalej TFUE,

oraz art. 1-10 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) Nr 492/2011 z dnia 5 kwietnia 2011 r. w sprawie swobodnego przepływu pracowników wewnątrz Unii. Przepis art. 45 ust. 1 TFUE zakłada wprowadzenie w Unii swobodnego przemieszczania się pracowników, które ma zastosowanie do obywateli państw członkowskich. Konkluzja ta wynika z faktu, że art. 21 TFUE stanowi, że unijna zasada swobody przemieszczania się osób obejmuje jedynie obywateli Unii Europejskiej, czyli osoby posiadające przynależność państwową któregoś z państw członkowskich. W przepisie art. 45 ust. 2 TFUE ustanowiono zakaz dyskryminacji. Przepis ten zakłada zniesienie wszelkiej dyskryminacji ze względu na przynależność państwową pomiędzy pracownikami z państw członkowskich. Zakaz ten adresowany jest do wszystkich podmiotów stanowiących oraz stosujących prawo. Natomiast przepis art. 45 ust. 3 TFUE przyznaje pracownikom migrującym wiele, daleko idących, uprawnień, z których mogą oni korzystać w innym państwie członkowskim niż kraj pochodzenia. Artykuł 45 ust. 3 TFUE wymienia w tym kontekście prawo ubiegania się o zaoferowane miejsca pracy, swobodnego przemieszczania się w tym celu po terytorium państw członkowskich, przebywania w państwach członkowskich w celu podjęcia tam pracy, zgodnie z przepisami wewnętrznymi kraju przyjmującego, jak również możliwości pozostania w państwie zatrudnienia po zakończeniu kariery zawodowej. Przepisy ustawy z dnia 3 grudnia 2010 r. o wdrożeniu niektórych przepisów Unii Europejskiej w zakresie równego traktowania umożliwiają dochodzenie odszkodowania w przypadku naruszenia zasady równego traktowania, między innymi, w obszarze warunków podejmowania i wykonywania działalności gospodarczej lub zawodowej, w tym w szczególności w ramach stosunku pracy albo pracy na podstawie umowy cywilnoprawnej. Przewidziane w art. 13 ust. 1 w związku z art. 8 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 3 grudnia 2010 r. o wdrożeniu niektórych przepisów Unii Europejskiej w zakresie równego traktowania prawo dochodzenia odszkodowania z tytułu naruszenia zasady równego traktowania może być skutecznie wykonywane w sytuacji, gdy do tego naruszenia dojdzie z powodu płci, rasy, pochodzenia etnicznego, narodowości, religii, wyznania, światopoglądu, niepełnosprawności, wieku lub orientacji seksualnej. Ustawa z dnia 3 grudnia 2010 r. o wdrożeniu niektórych przepisów Unii Europejskiej w zakresie równego traktowania nie umożliwia dochodzenia odszkodowania w sytuacji naruszenia zasady równego traktowania z powodu przynależności państwowej, to jest posiadania obywatelstwa jednego z państw członkowskich Unii Europejskiej. W związku z tym ustawa z dnia 3 grudnia 2010 r. o wdrożeniu niektórych przepisów Unii Europejskiej w zakresie równego traktowania, w obecnym kształcie, nie stanowi podstawy do egzekwowania obowiązków wynikających

z art. 45 TFUE, gdyż zakaz nierównego traktowania dotyczy enumeratywnie wymienionych cech prawnie chronionych, wśród których brak jest cechy odnoszącej się do posiadania obywatelstwa państwa członkowskiego Unii Europejskiej. Uwaga ta odnosi się również do braku możliwości egzekwowania na podstawie przepisów ustawy z dnia 3 grudnia 2010 r. o wdrożeniu niektórych przepisów Unii Europejskiej uprawnień wskazanych w art. 1-10 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) Nr 492/2011 z dnia 5 kwietnia 2011 r. w sprawie swobodnego przepływu pracowników wewnątrz Unii, które związane są bezpośrednio z posiadaniem obywatelstwa państwa członkowskiego Unii Europejskiej.

2. W świetle poczynionej uwagi w pkt 1., przedmiotowego pisma, nie jest właściwe wskazanie w tabeli transpozycji dyrektywy 2014/54/UE, że wdrożenie art. 3 ust. 6 dyrektywy 2014/54/UE nastąpi do art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 3 grudnia 2010 r. o wdrożeniu niektórych przepisów Unii Europejskiej w zakresie równego traktowania. Przepis art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 3 grudnia 2010 r. o wdrożeniu niektórych przepisów Unii Europejskiej w zakresie równego traktowania odnosi się do zasady równego traktowania zdefiniowanej w tej ustawie. Zasada ta odnosi się do dziesięciu cech prawnie chronionych, wśród których brak jest cechy obywatelstwa państwa członkowskiego Unii Europejskiej. Osoby fizyczne nierówno traktowane z powodu posiadanego obywatelstwa państwa członkowskiego Unii Europejskiej nie mogą skutecznie korzystać z uprawnień przysługujących z tytułu naruszenia zasady równego traktowania wskazanej w ustawie z dnia 3 grudnia 2010 r. o wdrożeniu niektórych przepisów Unii Europejskiej w zakresie równego traktowania. Tym samym nie są również adresatem normy wyrażonej w art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 3 grudnia 2010 r. o równym traktowaniu.

3. Nie jest również uzasadnione wskazanie w tabeli transpozycji dyrektywy 2014/54/UE, że art. 4 ust. 2 i 2c dyrektywy 2014/54/UE transponuje art. 21 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 3 grudnia 2010 r. o wdrożeniu niektórych przepisów Unii Europejskiej w zakresie równego traktowania. Przepis art. 4 ust. 1 dyrektywy 2014/54/UE, wymaga aby państwa członkowskie wyznaczyły organ, którego zadaniem jest wspieranie równego traktowania pracowników unijnych i członków ich rodzin bez dyskryminacji ze względu na obywatelstwo. Z przepisów ustawy z dnia 3 grudnia 2010 r. o wdrożeniu niektórych przepisów Unii Europejskiej w zakresie równego traktowania nie wynika wyraźnie, że Pełnomocnik Rządu do Spraw Równego Traktowania posiada w tym zakresie kompetencje. Ponadto z przepisu art. 21 ust. 2 ustawy z dnia 3 grudnia o wdrożeniu niektórych przepisów Unii Europejskiej w zakresie równego traktowania nie można wywieść, że dokonywane przez Pełnomocnika

Rządu do Spraw Równego Traktowania analizy i oceny sytuacji prawnej i społecznej, w zakresie zasady równego traktowania mają charakter niezależny z uwagi na fakt, iż organ ten działa w strukturze administracji rządowej.

Reasumując należy stwierdzić, że obecne brzmienie przepisów ustawy z dnia 3 grudnia 2015 r. o wdrożeniu niektórych przepisów Unii Europejskiej w zakresie równego traktowania nie zapewni realizacji celu wskazanego w art. 3 ust. 1, art. 3 ust. 6, art. 4 ust. 1 oraz art. 4 ust. 2 lit. c dyrektywy 2014/54/UE, a tym samym nie zagwarantuje rzeczywistego i pełnego wykonania jej przepisów w prawie krajowym.

ten wyśasy naceln,

Jan Krupa

BPRT.ZAPL.10.3.1.2016.MC

KANCELARIA PREZESA RADY MINISTRÓW

THE CHANCELLERY OF THE PRIME MINISTER

MINISTERSTWO RODZINY, PRACY I
POLITYKI SPOŁECZNEJ

ul. NOWOGRODZKA 1/3/5
00-513 WARSZAWA

Al. Ujazdowskie 1/3
00-583 Warszawa

www.premier.gov.pl

30098-52997-21-R

KPRM

AAA065901

